

РЕШЕНИЕ

№ 1170

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Николова

Вяра Русева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11748** по описа за **2019** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 31.07.2019 г., постановено по н.а.х. дело №5605/2019 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 109-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ №Р-10-184/05.03.2019 г., издадено от член на Комисията за финансов надзор /КФН/, изпълняващ правомощията на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, е което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 /две хиляди и петстотин/ лева на основание чл.644, ал.2, предл.2, вр. ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/ за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, решението е оспорено касационна жалба от ЗД [фирма], с искане да бъде отменено заедно с НП.

Наведеното касационно основание е за нарушение на закона- чл. 348, ал.1, т.1 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН. Осъществяването му е аргументирано с доводи, че в предявения на дружеството АУАН не било повдигнато обвинение за повторност. За първи път това било посочено в НП. Осъществяването на релевираното касационно основание се аргументира и с доводи за наличието на обстоятелствата, обуславящи приложението на чл.28 ЗАНН,

както и за неправилна правна квалификация на твърдяното нарушение по чл.108 КЗ, вместо по чл.496 КЗ.

В о.с.з. пред Административен съд София-град, касаторът не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрисконсулт С., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ по съображения, изложени в депозираните в о.с.з. писмени бележки.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата на е неоснователна, по следните съображения:

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че с вх. № 91-02-1284/20.08.2018 г. в КФН е постъпила жалба от Т. Пандурска, съдържаща оплакване за забавено произнасяне по предявена пред ЗД [фирма] застрахователна претенция. С писма, изх. № 91-02-1284 от 24.08.2018 г. и от 09.10.2018 г. от ЗД [фирма] са изискани писмени обяснения по случая и заверени преписи от документите по претенцията. Отговорът на застрахователната компания е постъпил в КФН с писмо вх. № 91-02-1284 от 16.10.2018 г.

Установено е, че на 14.03.2018 г. в ЗД [фирма] е заведена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди на лек автомобил марка „Пежо 607“, рег.№ ОВ 8542 вследствие на подадено от Т. Пандурска уведомление за щета. Завеждането на претенцията е удостоверено с №[ЕГН] на основание сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица №BG/02/117000890059.

На същата дата - 14.03.2018 г. е извършен оглед на увредения автомобил и пред застрахователя са представени писмени доказателства, необходими за установяване на претенцията по основание и размер.

След 14.03.2018 г. от ползвателя на застрахователните услуги не са изисквани допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията.

С платежно нареждане за кредитен превод от 07.09.2018 г. ЗД [фирма] се е произнесло по претенцията чрез изплащане на обезщетение в размер на 127, 60 лв. по банкова сметка на Т. Пандурска.

Прието е, че е нарушена разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането, а нарушението е извършено на 05.04.2018 г. в [населено място].

За да потвърди НП, въззивната инстанция е обусловила изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен законът.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно-чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро

ЗАНН, вр.чл.218, ал.2 АПК: съществени процесуални нарушения, свързани с правораздавателната власт на СРС, законността на състава, длъжимата за съдебното решение писмена форма и нейните реквизити, както и със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателствените материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото не сочат. Въззивната инстанция е проявила активност и е събрала всички относими, допустими и поискани от страните доказателства и е осъществила дължимия анализ на доказателствения материал.

Предложената от СРС аргументация е съответна на фактическите установявания по делото и отговаря на възраженията на жалбоподателя, които са преповторени и в касационната жалба. Поради това касационната инстанция намира за ненужно да я преповтаря, като на основание чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение. Следва да бъде посочено и това, че решението на СРС е в съответствие с вече трайно формираната практика на АССГ по въпросите, повдигнати с касационната жалба.

С тези съображения, оспореното решение се оставя в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.1, вр.чл.63, ал.1, изр.второ ЗАНН, Административен съд София-град, XXII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 31.07.2019 г., постановено по н.а.х. дело №5605/2019 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

